

2010.
jan.

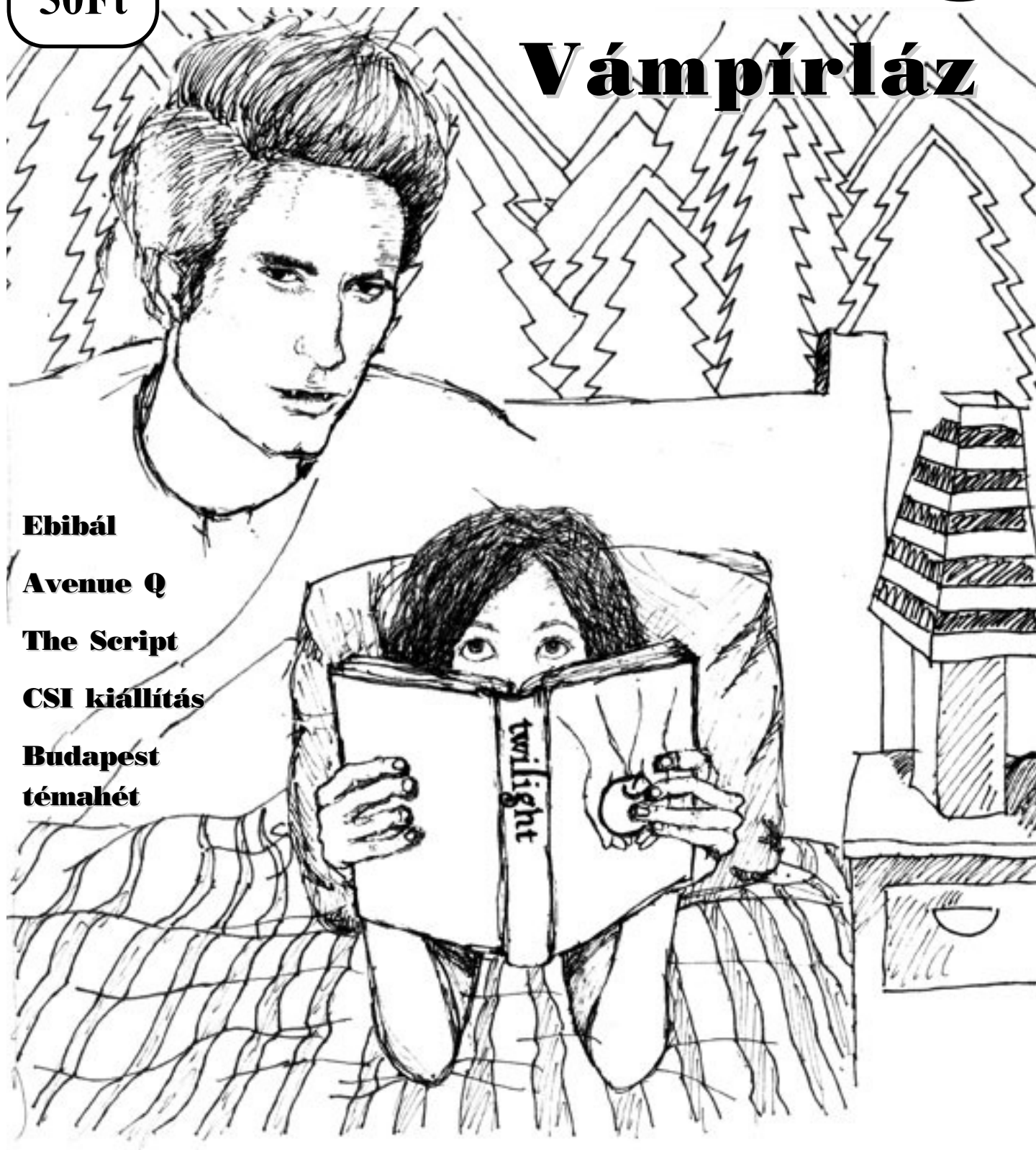
AKG-s magazin

Szubjektív

63

50Ft

Vámpírláz

Ebibál

Avenue Q

The Script

CSI kiállítás

**Budapest
témahét**

Avenue Q - A mi utcánk

Sz subjektív magazin

Kiadja

az Alternatív

Közgazdasági

Gimnázium

Sz subjektív Alkotóköre

Felelős szerkesztő

Baranyai István

Olvasószerkesztő

Szalontai Ágnes

Munkatársak

Bátki Péter (9)

Bruck Áron (8)

Csukás Borbála (9)

Gáspár Tamara (9)

Halpern Bence (9)

Horváth Csenge (9)

Konrád Zsuzsi (9)

Reiser Alex (9Ny)

Varga Dóra (9)

Várhegyi Luca (9)

Verhás Georgina (9Ny)

Levélcím:

AKG Sz subjektív, 1035.

Budapest, Raktár u. 1.

E-mail:

baranyai@akg.hu

Internet változat

<http://www.akg.hu/szub>

Ára: 50 Forint

Címlapkép:

nadynewood

A külön nem jelölt fotók forrása:

outnow.ch, theater.hu, libri.hu

vagy ismeretlen

A Centrál Színházban november elejétől játsszák újra az Avenue Q című színdarabot. A Muppet Show-szerű tündéri bábokkal és kedves szereplőkkel játszott történet 2004-ben már elnyerte a nézők tetszését, számos kulturális díjat nyert, és az utóbbi évek legnagyobb musicalszenczációjának számít.

A színdarab szereplői korántsem egyformák, igazán sokféle lény lakik itt az utcában, mind-egyikük egy egyéniség, épp ezért rögtön be is mutatnám őket. A történet Princetonnal kezdődik, aki újonnan diplomázott le, és nem igazán tudja, mit várjon az élettől, mi a célja, mit akar elérni. Azt azonban hamar eldönti, hogy beköltözik az Avenue Q egyik olcsó kis házába, ezzel felforgatva az eddig ott lakók életét. Aki a házat kiadja neki – tehát a gondnok – nem más, mint Michael Jackson, a popsztár, aki szintén fontos szereplője történetünknek. Princeton hamar összebarátkozik a szomszédokkal, akik segítenek neki életének rendezésében. Itt lakik Brian, az önjelölt komikus, aki az utóbbi időben munkanélküli, és vele él menyasszonya, a japán Sente Ste – ő terapeuta, ám leginkább egy kínai étteremben dolgozik, mivel alig akad páciense. Sente Ste meglehetősen szeszélyes nőszemély, rendkívül kedves és megértő, ugyanakkor gyakran kiéli agresszív hajlamait kedvesén. A legszélsebb házból Rod, a szeleburdi befektetési tanácsadó lakik, aki miután rájön, nehezen fogadja el magáról, hogy

meleg, hiába bizonygatja ezt neki Nicky, a lakótársa és legjobb barátja. Itt él a szomszéd-ságban Kate Mumus is, a napközis tanár, akinek álma, hogy megalapítsa a saját mumusiskoláját, és megtalálja végre a társat, akivel boldogan élheti le az életét. Talán Princeton lesz az? Az utcában lakik, ám elég ritkán mutatkozik Kuki Mumus, a perverz undorító felcímkézett lény is, akit igazán nem szívesen lát senki az utcából, kedvenc időtöltése pedig a pornónézegetés az interneten. Tehát ők a mi utcánk lakói. Ám a bonyodalmat legfőképpen nem ők okozzák maguknak. Itt van még Mrs. B is, Kate Mumus vaskalapos, rosszindulatú főnöke, aki miatt Kate Mumus elveszti munkáját, illetve Lucy, a vamp, a bombázó popsztár is, aki szintén „segít” az izgalmak fokozásában. Néha feltűnnek a rosszcsont mackók is, akik belekeverik barátainkat mindenféle kalamajkába. Ők hát történetünk szereplői.

A színdarab több szálon fut, minden egyes főszereplőnk problémájával foglalkozik. A bonyodalmak követik egymást, szó esik olyan mindennapi kérdésekről, mint a homoszexuali-

tás, a rászorultság, adakozás, rasszizmus és teljesen másféléről is szó van, mint pornófüggés, szerelem, barátság...

Talán butácskának tűnik mindez, ahogy felmerül a történetben, mégis mindez kivetíthető a való világra. Az első jelenetben arról vitatkoznak, vajon melyiküknek szarabb az élete, illetve mik a legnagyobb problémák az életben. Persze mind-egyiküknek más-más baja van, amiket nem igazán lehet összehasonlítani egymással. A közös mégis az az egészben, hogy mindannyian a saját életcéljukat akarják megvalósítani, néha sajnos keresztetve a másikat. A sztori végére azonban minden rendbe jönni látszik, persze ez azzal jár, hogy semmi sem marad a régiiben.

A mi utcánk egy egészen szokatlan megvilágításban jeleníti meg a mindennapi élet nagy problémáit – amivel meg kell küzdenie mindenkinek –, a világ hibáit és szépségeit. Rávilágít arra, hányféleképpen fel lehet fogni az életünk örömeit és szerencsétlen fordulatait. Megpróbálja megmutatni az embereknek, mire valók a barátok, és mik a valódi értékek az életünkben. Aki ezt a színdarabot megnézi és elgondolkodik rajta, rájön, milyen torz dolgok léteznek a valóságban is, és min is kéne változtatni. A történet tele van szeretettel, vidámsággal és tanulságokkal. Ráadásul még vicces és szórakoztató is. A szövege enyhén trágár néha, de csak a maga cinikus módján, ezzel is nyomatékossá téve a lényegét.

Mindenkinek ajánlom, aki elég érett egy vicces, de komolyabb értelmű színdarab feldolgozására.

Várhegyi Luca

Avenue Q – A mi utcánk,
Centrál Színház
Bemutató: 2009. február 28.
Rendező: Harangi Mária

Budapest témahét

A karácsonyi témahetünkön Budapest városával ismerkedtünk. A tanulók témákat választhattak, és a választott témájukból kellett a témahét végére egy kiállítást berendezniük, előadást tartaniuk. Én a Földalatti Budapest elnevezésű csoporttal vettem részt több érdekes programon. Feladatunk az volt, hogy felfedezzük a Budapest felszíne alatt alakuló és létező dolgokat, illetve ezekről gyűjtöttünk információkat, adatokat.

Az első nap reggelén volt egy közös évfolyam-megbeszélés, ahol belemelegedtünk a témába, illetve ahol megosztották velünk patrónusaink a fontosabb tudnivalókat a héttel kapcsolatban. Aztán csapatokba rendeződtünk, és megbeszéljük, mit is fogunk mi pontosan csinálni a témahét során.

Az én csapatomban csak hatan voltunk, Istvánnal, a csoport vezetőjével együtt heten. Már az első nap izgalmas programon vettünk részt, ugyanis barlangászni mentünk. A barlang a Mátyás-barlang volt, jó messze az iskolától. Őszintén szólva csak ártatlan barlangba mászkálásra számítottam, ehelyett ott úgy fogadtak minket, hogy öltözzünk át, ami azt sejtette velem, hogy itt nem csak sétáról lesz szó. A cuccainkat egy öltözőben hagytuk, ahogy kabátjainkat és pulcsijainkat is. Egy nagy, egyrészes anorákruhát húztunk fel magunkra, ami mindenkin rendkívül viccesen állt. Aztán indulás a barlangbejáráshoz.

A barlangtúra nagyon mókás volt, mivel különösebbnél

különösebb átjárókon haladtunk keresztül, és egyre furcsább nevű és kinézetű termekben ültünk le. Volt kisebb, volt nagyobb, furcsa alakú, vagy teljesen szokványos, és mind egyiknek volt neve. A közlekedés a termek között nem mindig volt egyszerű, legtöbbször csúszni-mászni kellett, esetleg guggolásban menni. De mi megküzdöttünk ezzel is, és bejártuk a barlang valamennyi részét. A két lány, aki végigvezetett minket, sok mindent elárult a barlanggal kapcsolatban, például, hogy milyen hosszú, hogyan tájékozódnak, és hogy milyen az időjárás nyáron. Ezután visszamentünk az öltözőbe, és levakartuk magunkról a ruhát meg a sok agyagot, ami ránk ragadt. Néhány kópé gyerek miatt nekem a hajam és az arcom is elég piszkos lett.

A következő nap fél kilenckor találkoztunk a csapattal a Clark Ádám téren, egy kicsit elkéstem Dórával, de ez a villamosvezető hibája volt. Rögtön indultunk a Várba, a Sziklakórházba. Ennek ajtaja előtt elég

sokat kellett várakoznunk, mire végre beengedtek. Sajnos nem lehetett fényképezni a múzeumban, de azért sok minden megmaradt. Ez egy régi kórház, amit ma múzeumként tartanak fent. Bemutatja, hogy hogyan működött, és milyen volt akkor, amikor még elláttak benne embereket. Az embereket viaszbábuk jelenítették meg, amik szerintem nagyon jók voltak, néhányuk elég ijesztő volt. A kórház maga is egy kicsit nyomasztó meg nem túl barátságos volt, de ettől eltekintve érdekesnek találtam. A kórház után – ekkor hagytam el a mobilomat – a négyes metróhoz igyekeztünk, ami lassan, de biztosan épül. Az építésszaberek közül egy bácsi vezetett végig minket, nagyon sok mindent láttunk. Fel kellett tennünk védősisakokat, hogyha valami ránk esne, megvédjen. A Kálvin térről indultunk, és a föld alatt elsétáltunk a Duna alatt egészen a Gellért térig. Közben pedig mindenféle értékes információt összegyűjtöttünk a metró építésével és útvonalával kapcsolatban. Nagyon izgalmas volt a túránk, érdekes lesz majd lemenni ide akkor, mikor kész lesz.

A harmadik napot az iskolában kezdtük, az informatika teremben próbáltunk összehozni

valami elfogadható anyagot a látottakkal, hallottakkal kapcsolatban – ez többé-kevésbé sikerült is. Még délelőtt elindultunk az utolsó állomásunkra: egy metróban kialakított, működő óvóhelyet tekintettünk meg. Az óvóhelyen sok furcsa gépszerkezetet láttunk, némelyiknek kellemetlen hangja volt. Elég furcsán nézett ki az egész, nem egészen így képzeltem, ha képzeltem valahogy egyáltalán.

Csütörtökön megtartottuk fantasztikus kiállításunkat a témahét eseményeiből, szerintem nagyon interaktív és vicces lett. A többiek munkái is nagyon tetszettek, főleg a Budapest hangjai. Érdekes volt az egész, szívesen nézelődtem mások kiállításán is.

A témahetet ezzel lezártuk. Mindenki elpakolt és hazament, készült a csibe- és suli karácsonyokra, én is hasonlóan cselekedtem.

Nekem nagyon tetszett ez a témahét, mert nagyon jó programok voltak, változatosak és egyáltalán nem unalmasak, nem kellett semmi kellemetlent csinálnunk, és az egész nagyon változatos és érdekes volt. Remélem még több hasonló témahét lesz.

Várhegyi Luca

„Nem láttam havat hosszú-hosszú évekig, amit egyáltalán nem bánok!”

INTERJÚ PRIEVARA TIBORRAL

Prievara Tibor a 9. évfolyam új angoltanára és patrónusa igazán sokszínű egyéniség. 7 évet élt Afrikában, rengeteg projektet szervez, Arzenál drukker és nem mellesleg 3 nyelvet beszél anyanyelvi szinten (köztük arabul). Nagyon örültünk hát, amikor lehetőségünk nyílt interjút készíteni vele.

Sz subjektív: Neked igazán izgalmas gyerekkorod lehetett, hiszen mesélted, hogy gyerekként Afrikában éltél.

Prievara Tibor: Igazából nem gyerekként voltam Afrikában, hanem tinédzserként, 14 éves koromban mentem ki. A hetediket még itthon jártam, és nyolcadik első félévében hagytam itt az országot.

Sz subjektív: Pontosan melyik országban voltál?

P. T.: Észak-Afrikában, Líbiában. Amiről azt kell tudni, hogy egy muzulmán ország, és a világ egyik még működő, nagyon szigorú diktatúrája.

Sz subjektív: Ott tanultál meg ilyen jól angolul is?

P. T.: Igen. Különböző nemzetközi iskolákba jártam, például pakisztániba (rengeteg pakisztáni él Líbiában). És egyéb nemzetközi iskolákban is megfordultam, ahol meg kellett tanulni azt, hogy a különböző országokból származó emberek különböző dolgokra nagyon másképpen reagálnak. Szerintem ez egy nagyon fontos tanulság volt. Azt gondolom, hogy ez talán többet is tanított nekem, mint maga az iskola, amellet, hogy minden tantárgyat angolul tanultam. Később angolul is érettségiztem, és hát innen egyenes út vezetett az angol szakig.

Sz subjektív: Hogyan kerültél egyáltalán Afrikába?

P. T.: Nem az én döntésem volt. Édesanyám orvos, ő Afrikában gyógyított, így hát 14 évesen kimentem vele. De utólag azt gondolom, hogy nem bántam meg.

Sz subjektív: Mennyiben befolyásolta ez a későbbi életedet?

P. T.: Nagyon nagyban befolyásolta. Egyrészt nagyon fogékony korban voltam ott. Más-

részt nagyon sokfajta emberrel kellett együttműködni, különböző országokból, világokból, ami szerintem nagyon hasznos volt. Harmadrészt pedig nem láttam havat hosszú-hosszú évekig, amit egyáltalán nem bánok. Például ott nem ünneplik a karácsonyt, és igazából nincs is hideg télen. A januári vizsgaszünetben mindig lementünk a tengerhez – azt tudni kell, hogy Líbiának egy olyan 2000-2500 km hosszú tengerparti szakasza van, ami itthon nagyon hiányzik. És a tér is, ott nincsenek magas házak, mindenhol lehet látni az eget. Ezt picit nehéz volt megszokni Budapesten. Itt be van zárva az ég, mert magasak a bérházak a belvárosban.

Továbbá az évek során megtanultam arabul, és ez lett a harmadik anyanyelvem az angol és a magyar után. Érettségiztem is belőle az angol érettségi rendszerben, és az első diplomámat ott szereztem meg – nem mintha olyan sokat számítana egy líbiai diploma. De végül is azt gondolom, nagyon fontos, hogy egy ilyen egzotikus nyelvet sikerült megtanulnom, és főleg ezen a nyelven gondolkodnom. Na és persze nagyon sok arab barátom volt, és rengeteget voltam velük együtt.

Sz subjektív: Beszéljünk egy kicsit az AKG-ról! Hogy érzed magadat nálunk?

P. T.: Jól érzem magam. Mindenesetre életem egyik legnagyobb szakmai kihívásának tartom, néha emberi kihívásának is. És ez nem feltétlenül baj, ebben nem érzem magam rosszul.

Sz subjektív: Milyennek talárod az iskola hangulatát, rendszerét, légkörét, illetve az évfolyamét?

P. T.: Az iskolának a légköre

azért tetszik, mert rengeteg sok lehetőséget ad. Tehát itt tényleg nagyon sokféle ember nagyon sokféle módon tudja valósítani önmagát. Ez igaz a gyerekekre is és igaz a tanárookra is. Mondjuk, lehetnek az embernek ötletei, és ezeket meg lehet valósítani, mert ezeknek nagy része támogatásban részesül, ami szerintem egy nagyon fontos dolog. Én ebben bíztam, és ezért is jöttem ide. Az iskola hangulatáról sajnos keveset tudok, főleg azért, mert kisiskolák vannak, és én csak az évfolyamon tanítok, ebből következik, hogy nagyon keveset találkozom másokkal. Az évfolyam felé nagyon nagy bizakodással vagyok, a hangulatát nyugtáztam. Nem gondolom azt, hogy nincsenek nehézségek, de hát hol nincsenek?

Sz subjektív: Miben különbözik ez az előző iskoládtól, ami egy nagyon neves angol szakos iskola, a Karinthi gimnázium?

P. T.: Igen, a Karinthi volt az ország első kéttannyelvű gimnáziuma. Ott próbálták kitalálni azt, hogy ez a kéttannyelvű gimnázium tulajdonképpen mit is jelenthet. Most már viszont 21 éve működik. Ott az angolnak talán még az AKG-nál is nagyobb jelentősége volt, mivel a tantárgyak több mint felét angolul tanulták a gyerekek a 9., a nyelvi előkészítő év után. Itt ezt a fajta dominanciáját az angolnak nem érzem, de azt látom, hogy meglepően ügyesek a gyerekek, és jól tudnak angolul, érdemes őket tanítani. Az egy picit konzervatívabb iskola volt, mint az AKG. Picit több volt a szabály, amivel együtt lehetett élni. De szakmailag meg emberileg ugyanúgy megérte az is. Nagyon örülök, hogy ott dolgoztam majdnem 7 évet.

Sz subjektív: Kicsit visszatérünk az AKG-ra. Hogyan jössz ki a diákokkal?

P. T.: Milyen a kapcsolatunk? Ezt lehet, hogy inkább a diákok-

tól kéne megkérdezni. Az én véleményem az, hogy itt vannak bizonyos küzdelmek, bizonyos harcok, amiket meg kell vívni. Én ettől nem érzem rosszul magam, attól sem, hogy esetleg nem jövünk ki, és azt sem érzem, hogy különösebb problémák lennének.

Sz subjektív: Milyen érzés patrónusnak lenni?

P. T.: Nagyon furcsa. Hogyha valaki csak úgy belecsöppen, így kívülről, és egyből nemcsak szaktanárként, hanem patrónusként is próbál működni, akkor az első időben nagyon nehezen találja ki, hogy pontosan mit is jelent ez. Annál is inkább, mert szerintem még embereknek is mást-mást jelent. Diákoknak is, tanároknak is és patrónusoknak is.

Sz subjektív: És neked mit jelent?

P. T.: Nem tudom, még gondolkozom rajta, pontosan mi a feladatomban nekem, patrónusként. Ebben elég sokat segítenek a gyerekek, a legtöbb irányítást tőlük kapom meg. Hogy mi az, amit elvárnak, mi az, amit úgy érzek, hogy szükséges, mi az, amivel nekem dolgom van, mi az, amiben nincs dolgom. De ez egy nagyon nehezen megfogható, képlékeny dolog, főleg úgy, hogy nem mindenkit tanítok azok közül, akinek a patrónusa vagyok, lévén nem abban az angolsoportban vannak. Úgy-hogy arra, hogy nekem ez mit jelent, még egy-két hónapot kell várni, vagy lehet, hogy még hosszabb időt, amíg kialakul az, hogy én mit tudok nyújtani. Hogy mit tudok nyújtani patrónusként, és mit várjanak tőlem, ezt a kettőt összeasszintjük.

Sz subjektív: Milyen tevékenységeket folytatsz az AKG-n belül?

P. T.: Leginkább oktatási és nevelési tevékenységet...

Sz subjektív: Úgy értem, neked nagyon sok projektet is van emellett, például az angoltábor...

P. T.: Ja, igen. Igyekszem ilyen dolgokat csinálni. Én ebben nagyon hiszek. Az angoltábor most már az életemben 15 éve megy, minden évben 3-4-szer megyek különböző csoportokkal más-más helyekre angoltáborba. Sőt, a karinthys osztállyal rendszeresen évente kétszer-háromszor is jártunk, ami elég jó volt.

Szubjektív: Ezek szerint te úgy érzed, hogy ez hasznos?

P. T.: Igen, mindenképpen hasznos. Mindenki azt gondolja, hogy az angoltábor akkor hasznos, ha sok angolóra van. De igazából az angoltáborban magukon az órákon a lehető legkevesebbet tanulnak. Akkor tanulsz, amikor rá vagy kényszerítve arra, hogy angolul beszéljess másokkal. Azaz a szünetben, és nincs egyáltalán semmilyen leállás. Ha valaki betartja, nagyon el is fárad. Innen lehet látni, hogy ki beszél végig angolul.

Szubjektív: És betartják?

P. T.: Többé-kevésbé. Nem lehet elvárni, hogy ugyanúgy tartsák be. Ez is egy folyamat. Az első angoltáborral, ahhoz képest, ahogy máshol szokott lenni, nem voltam elégedetlen. Mondjuk a volt tanítványaimmal, amikor 10. év végén mentünk angoltáborba, akkor náluk már szóba sem jöhetett, hogy valaki véletlenül is megszólaljon magyarul. És most, hogy nem tanítom őket, attól még angoltáborba szeretnének menni, valószínűleg fogunk is, mert megszokták, megszerették. Arra is rájöttek, mennyit lehet itt tanulni. Én hiszem azt, hogy egy angoltáborban egy hónapnyi iskolai angoltanulást össze lehet szedni. Minél kevésbé tudsz angolul, annál nehezebb persze. Igazából az se baj, ha kevésbé tudsz. Voltam olyanokkal, akik nagyon keveset tudtak, de akkor úgy volt, hogy mindenki ugyanúgy nem

tudott. És úgy jó volt. Mert ha te nem tudsz és a többiek pedig jól tudnak, az nagyon bátor tett, ha valaki így is eljön.

Szubjektív: Ugye a Tanárblogot is te szerkeszted. Hogy jött ez szóba, hogy ezt szerkeszsd?

P. T.: Igazából az én ötletem volt, én találtam ki ezelőtt másfél évvel. Egyébként nem egyedül szerkesztem, hanem ketten csináljuk, Nádori Gergely tanár úrral, és naponta dolgozunk vele. Azért csináljuk, mert azt gondoljuk, hogy minél több olyan információt kapjanak a tanárok, ami segíti őket abban, hogy az interaktív táblát, az internetet, az egyéb úgynevezett infokommunikációs technológiát hogyan tudják az órán használni. Különbözik ennek van egy diák változata is.

Szubjektív: Azt is ti csináljátok?

P. T.: Nem. Azt a gyerekek csinálták a régi iskolában, csak jelenleg – mivel eljöttem – nincs, aki patronálja őket. Úgyhogy a diákblog az most csak lóg a levegőben. De jó lenne azt folytatni. Például ez egy lehetséges projekt, mert ez egy jól működő dolog volt. Volt látogatottsága is, volt olyan cikk, amelyet 3 nap alatt mondjuk elolvasott 150-200 ember. Ami azért elég sok. Közel száz fő volt a közösségben, az országban mindenhol jöttek a gyerekek, és ott mindent ők csináltak. Ők szerkesztették, ők vették fel, ők írták, ők csináltak mindent.

Szubjektív: Mit tudsz mondani a Modell ENSZ-ről (Model UN)?

P. T.: Az ENSZ világszervezetnek van egy modellezése, egy szimulációja, ami azt jelenti, hogy középiskolás gyerekek különböző országokat képviselve összeülnek egy 3 napos tanácskozássra, konferenciára. Igazából az ENSZ-nek a kicsinyített mását szimulálják, ugyanolyan problémákat beszélnek meg. A szimulációnak a lényege az, hogy te egy külön országot képviselsz, de itt – az igazzal ellentétben – kapsz egy országot, amelyet képviselned kell. Ez lehet Anglia, Franciaország vagy akár az Egyesült Államok.

Szubjektív: Hogyan kerülsz te ebbe bele? Te szervezed ezt?

P. T.: Nem, a régi iskolában szerveztük. Az egyik leghíresebb Modell ENSZ Berlinben van, angolul zajlik, és arra nagyon jó, hogy rengeteg külföldi diákkal lehet megismerkedni. Talán a legnagyobb ilyen magyar szimuláció a Karinthyan van, és ott 350 fős a konferencia, mely elég nagy. Sok-sok országból, angol iskolákból, amerikai iskolákból, illetve nyolc-tíz különböző más országból érkeznek gyerekek. A megnyitó a Parlamentben van, és így oda is eljuthatnak a diákok. Ott hoznak döntéseket, fel lehet szólalni. Nálunk az Országházban ez egy komoly, nagy rendezvényté vált ki magát. Most már hatodik éve csinálják, jó lenne, ha az AKG-sok is megjelenének ezen, mert eddig nem voltak jelen.

Szubjektív: Van az Educatio nevű cég, amely kifejlesztett egy új tanulási programot, melyhez mellékeltek különböző tantárgyak ideális óráiról egy összeállítást DVD-n, és ezen az angolórát te szemlélgeted. Erre azért büszke lehetsz, nem? Hogy kerültél te ebbe bele?

P. T.: Igen, erre nagyon büszke lehetek. Amiről ti beszéltek, az az Educatio Kht. Sulinova programjának egy tananyagcsomagja. Dolgoztam a Sulinetnek is, ami az internetes tartalmak fejlesztését takarja, eddigi pályafutásom alatt hét nyelvkönyvet publikáltam – ezeket elég sok példányban adták el –, illetve dolgoztam egyetemen is, 5-6 évig. És ezért többek között engem kértek föl egy ilyen újfajta tananyag fejlesztésére, tehát én így kerültem bele. Először is a tananyagoknak az írásában vettem részt, majd az egyik ilyen tananyagnál megkértek, hogy bemutathassák a gyakorlati működését. Ezért vették fel DVD-re az óráimat, ahogy másoknak is. Ebből lett egy kis füzetecske, utána egy szép DVD, és hát így kerültem én bele ebbe az egészbe.

**Gáspár Tamara,
Horváth Csenge**

Do you speak English?

Az őszi szünetben több kilencedikes diák kapva kapott a lehetőségen, hogy elutazhatunk egy nyelvi táborba Magyarkútra, ahol csak angolul szólalhatunk meg.

Sokan már hetekkel az indulás előtt izgatottan fecsegtek, mondván, ők biztosan egy szót sem tudnak majd mondani a másoknak angolul, biztosan irtó kínos lesz a többiek előtt. Én is így voltam ezzel, de bíztam benne, hogy a többiek segítenek majd nekem, és az alatt a három nap alatt fejlődök egy kicsit.

A várva várt napon az évfolyam tagjaiból összeverődött lelkes csapat vidáman vonatozott el a táborba. Egy barátságos, családias kis helyen laktunk, elzárva a külvilágtól, még térerő sem volt. Az udvaron kecske legelt, s kutya őrizte a bejáratot. Kedvesen fogadtak minket, megtörtént a szobabeosztás, s mindenki elégedetten heveredett le az ágyra, de nem-sokára kezdődött a kemény munka.

Szigorú szabályokat kellett betartanunk ahhoz, hogy itt is maradassunk. Az első és legfontosabb szabály az volt, hogy tilos volt egyetlenegy szót is magyarul beszélnünk Prievara

tanár úr figyelmeztető sípszava után. Aki ezt tette és rajtakapták, kemény büntetésben részesült. Az első lebukás után csak figyelmeztettek minket, a második után táncolni kellett, a harmadik után énekelni, a folytatást ki-ki képzeletére bízom. Nádori tanár úr hatalmas karaoke gyűjteményt hozott a legrosszabb esetre. Sokan kaptak büntetést a tábor alatt, volt, aki már rögtön az első napon rophatta a táncot. Utolsó napra már annyifajta tánc gyűlt össze, hogy abból akár egy koreográffiát is lehetett volna csinálni.

Az első nap papírokat kaptunk, amelyekről meg kellett tanulni a fogalmakat, később a tanultakat hasznosíthattuk, mert arra épült a vetélkedő, ezt mindenki nagyon élvezte. Mikor frizbizztunk, mulatságos volt a sok rohanó embert hallgatni, ahogy a másoknak angolul kiabált.

Sok-sok filmet néztünk meg a tábor alatt, köztük sorozatokat is, egy részt a How I Met Your Motherből, a Modern Family-

ből és még sok másból. A legjobb film az Egerek és emberek volt, ami annyira megtetszett, hogy otthon könyvben is elolvastam. Verset is írtunk egymásnak, le kellett rajzolniuk a számunkra tökéletes barátot, és még sok izgalmas feladatot kaptunk. Addig maradhattunk fent este, amíg csak szerettünk volna, így a reggelek kissé nehezen indultak, Valasek tanárnőnek sok idejébe tellett felkelteni az álomszuszék gyerekeket. Utolsó nap titkos feladatokat kaptunk, amiből minél többet meg kellett oldanunk,

úgy, hogy ne mondjuk el a másoknak.

Nekem nagyon tetszett ez a tábor, lehetőségem volt arra, hogy egy csomó új angol fogalmat és szót tanuljak meg, tudtam másokkal kommunikálni is, aminek nagyon örültem. Emellett együtt lehettem a barátaimmal, s nem volt túl nagy szigorúság sem, nagyon jól éreztem magam.

Remélem, hagyományává válik ez a tábor, s jövőre is újra mehetek.

Varga Dóra

Tudósítás az ebibálról

November 6. Bemegyek a suliba. Korán reggel van. Kezemben egy zacskó, benne a jelmezemmel és minden kiegészítővel. Már nagyon vártam az ebibált, és ezzel nem voltam egyedül. Előző este vagy fél órát beszéltünk erről Eszterrel, a barát-nómmal. Egész nap kíváncsiság és izgalom uralkodott az évfolyamon. Amikor vége lett az utolsó órának, már tükön ültünk. Elmentünk sétálni, és amikor visszaértünk, meglepetten tapasztaltuk, hogy nem az az izgalom van, hanem nyomott és feszült hangulat. Ugyanis reggel óta már vagy a fél évfolyam hazament. A vírus, amiről akkor még nem tudtuk, hogy H1N1, sokunkat megtámadott. Voltak, akik hazamentek, de voltak olyanok is, akik csak a fellépés miatt maradtak. Vagy egy órát ültünk a kisiskolában semmit se téve, amikor minden tanár bevonult a tanáriba, hogy megbeszéljék, mi legyen. 10 perc múlva, amikor a tanárok kijöttek, Horn Ági közölte, hogy választhatunk. Megtartjuk az előadásokat most, de akkor nincs diszkó, vagy pedig halasszuk el az egészet. A többség az elhalasztására szava-

zott. És mint később kiderült, jó ötlet volt, mert a következő héten az egész évfolyam megbetegedett, volt egy nap, amikor az 59 gyerekből csak tizenvalahányan jöttek iskolába. Erről azért nem tudok pontos számot adni, mert én is hiányoztam, és Eszter meg Fanni nem voltak hajlandóak megszámolni nekem. Olyan lusták tudnak lenni... De míg én itthon köhögtem, fújtam az orrom és megpróbáltam hangot varázsolni magamnak, kedves barátnőim beszámoltak a benti néhány új pletykáról, elmondták, mit pótoljak. Végül, de nem utolsósorban elárulták, hogy a következő hét péntekére lett elhalasztva az ebibál. Mikor ezt megtudtam, már nem volt meg ugyanaz a hangulat, mint először. Még csütörtökön sem, amikor már a nyakunkon volt az ebibál. Úgy döntöttem, hogy mivel már jócskán elmúlt Halloween, mégsem egy punknak látszó boszorkánynak öltözöm, hanem fekete macskának. Amúgy is minimum 6 barátnőmről tudtam, hogy boszorkánynak öltözik, így hát az ő macskájukat alakítom.

Mikor készülődni kezdtünk, mind azt hit-

tük, hogy egy borzasztó, unalmas buli lesz, de mikor átöltöztünk és leértünk a színházterembe, el is felejtettem kétségeimet. És ezzel nem vagyok egyedül. A nagyoknak sikerült egy fantasztikus bulit szervezniük. Először a 9.-esek bemutatták, majd mi is megtanultuk az évfolyamtáncunk további részeit (a nyitótáborban az elejét már megtanultuk), aztán megjöttek a szülők. Ők is megnézhatték a táncot, majd a csibe-előadásokat. A produkciók jól sikerültek, és a kisebb bakik csak fokozták a jó hangulatot. Egyre jobban éreztük magunkat, és még a vetélkedők is hátra voltak. A kvízt is nagyon élveztük, főleg az ijesztgetős részét. És ezek után jött a buli csúcspontja, a diszkó. Az eleje kicsit döcögős volt, de a végére rendesen felpörögtünk. A fiúk még egy „vetközös” számot is bemutattak. Mikor hazafelé beültem a kocsiba, és anya megkérdezte, milyen volt a buli, az első dolog, ami az eszembe jutott, az volt, hogy ez volt életem legnagyobb bulija. Pedig először semmi kedvem sem volt hozzá.

Wachsler Wica

Szokásos programmá vált már a Múzeumok éjszakája, vagy az Éjszakai Vidámpark valamint a Mozifanatikusok éjszakája. Legkevesebbet mégis a Fürdők éjszakájáról tudunk, ami először 2008-ban került megrendezésre Budapesten. Ebben az évben ismét eljött közénk, december 4-én, pénteken.

Este tíztől folyamatosan pancsolhattunk a főváros négy különböző fürdőjében, a Széchenyiben, a Rudasban, a Királyban valamint a Gellért Gyógyfürdőben, egészen éjjel háromig. Ezek közül három – a Király Gyógyfürdő kivételével a többi – egyéb programokat is kínált. Például a Széchenyiben kicsit retrós volt a hangulat,

Kovács Kati énekesnővel. A Rudas török fürdővé változott, volt hastánc és filmvetítés. A Gellért Fürdő pedig bediszkosodott. A közös belépő 2900 forint volt, és külön buszjárat is szállította a vendégeket a fürdők között.

Ez a sötétben való pancsolásnak a legnagyobb rendezvénye, de ha esetleg nyugisabb éjszakai fürdésre vágyunk, akkor tudnunk kell, hogy nem csak ilyenkor vannak nyitva éjjel a fürdők! A Rudasba minden pénteken és szombaton este 10-től hajnali 4-ig lehet ellátogatni. Ilyenkor ugyan nincsenek különböző programok, de sokkal kevesebben vannak, és nagyobb a nyugalom.

Én már voltam éjszakai fürdő-

zösen a Rudasban, és csak ajánlani tudom mindenkinek. Nincs akkora tömeg, nyugodtan lehet beszélgetni a saját társasággal és kellemesen ülni (vagy épp feküdni) a meleg vízben. Egy ilyen nyugis helyen sok-

sok órát el tud tölteni az ember. Feltöltődik energiával, okosodik a beszélgetésekből... stb. Elvégre nem lehet mindig otthon ülni!

Verhás Georgina

A hajléktalan élet

Sétálunk az utcán, és a szemünk se rebben meg, amikor egy düllöngelő részeg ember, vagy akár egy földön fekvő hajléktalan kerül a szemünk elé, mert ők már évtizedek óta az utca megszokott képeivé váltak. Biztos sokunkban felmerül a kérdés, hogyan tudnánk segíteni ezeknek a szerencsétlen embereknek, akiknek egy része diplomás, nyelveket beszélő polgár, csak valamilyen okból az életük csődbe ment, és így kerültek az utcára.

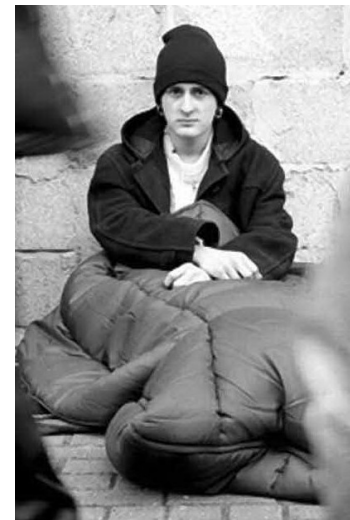
Megkérdeztem pár autóst, hogy milyen koldusoknak adnak pénzt. Legtöbbjük ezt válaszolta: amelyik mosolyog, emellett udvarias, esetleg humoros, és nem hullarészeg. Vannak olyan hajléktalanok, akik parkolóhelyeken irányítják a forgalmat, és általában az autósok őket is megszánják egy kis pénzzel. Ha az ember figyelmesen áll a piros lámpánál, és körülnéz, akkor sokszor észreveheti, hogy a kéregetés egy maffia kezében van, őrzik őket, hogy ne tegyék zsebre a pénzt, hanem adják a megbízónak. Talán már hallottatok róla, hogy 1998-ban a Moszkva téren egy „rosszul” dolgozó kéregetőt fényes nappal föbe löttek az autók között. Sajnos a hírekből tudhatjuk, hogy elég gyakori a gyilkosság a hajléktalanok között, akár egy üveg borért vagy egy jobb cipőért

képesek egymás életét kioltani vagy félholtra verni egymást. Számos hajléktalan azért tart kutyát, hogy pénzhez jusson, ilyenkor az ember inkább kutyatápot adna nekik, mert az állatot sajnálja, és így nem is tudják alkoholra költeni a pénzt. Néhány tinédzser akkor érzi magát kemény legénynek, ha hajléktalanokat ver meg, vagy akár fel is gyújtja őket, amikor magatehetetlenül fekszenek. Esetleg nem rájuk illő kifejezésekkel illeti őket. Különösen fontos lenne a magánembereknek támogatni őket, segíteni rajtuk, mivel a gazdasági válság miatt kevesebb a szociális célokra fordítható forrás, és ilyenkor válik fontossá az adakozás.

Szintén a bűnügyi híradásokban szoktuk hallani, hogy kétes jogi ügyleteknél felhasználják a személyi igazolványukat

(hitelfelvétel, kft.-k eladása... stb.) – azaz kinéznek egy hajléktalant az utcán, adnak neki ezer forintot, adnak neki rendes ruhát, megfürdetik, elviszik fodrászhoz, aztán irány a bíróság, és ráakasztanak egy csődbe ment céget, vállalatot, kft.-t, aztán kidobják az utcára. Az APEH már nem az illetékest zaklatja, hanem a hajléktalant, akinek semmi pénze nincs. Közmunkára nem nagyon tudják ítélni, mivel ha több millióról van szó, nem dolgozhat ezer évig, mert söprögetéssel nem nagyon tudja összeszedni a pénzt. Ilyenkor általában börtönbe kerülnek, ahol „jó” dolguk van, mert sokan közülük betegek, így kórházi ápolásban is részesülhetnek.

Több ezer ember azért került az utcára, főleg az építőiparból, mivel munkásszállóban laktak, ezek a szállók pedig a rendszerváltás idején megszűntek. Ez is példa arra, hogy emberek, akiknek nincsen pénzügyi fedezetük, de egyébként tisztességes dolgozó emberek, hogy veszítik el egzisztenciájukat egy vállalati leépítés alkalmával, vagy esetleg a hitelezők

miatt.

Az iskolánk mellett van a Máltai Szeretetszolgálat, ha van felesleges ruhátok, inkább adjátok le ezeket, lehet, hogy pont a te ruháddal mentesz meg egy embert a fagyhaláltól. Ezek a ruhák nemcsak a koldusokhoz kerülnek, hanem a rászoruló gyerekeknek, felnőtteknek is jut belőlük. Gondoljatok bele, hogy ezek az emberek még egy használt ruhának is örülni tudnak, mivel nincs se pénzük, se lehetőségük beszerezni akármilyen ruhaneműt.

Bátki Péter

kép: philanthromedia.org

Ennek beAlkonyult?

A moziteremre sötétség borult, izgatott kezek zörgettek a popcornos zacskót, több száz száj rágta egyszerűre a pattogatott kukoricát. Újhold. Stephenie Meyer nagysikerű könyvsorozatának, az Alkonyatnak a második részére várt az egész világ, hogy a New Moon végre megjelenjen a mozikban. A napokat már az Alkonyat óta visszszámoltuk, s megnéztük a több ezer fanmade filmelőzetest a Youtube-on, de mikor érkezett az idő és feljött az Újhold, mi már rég a teremben ültünk a szék karfájába kapaszkodva, hogy ismét elröpüljünk Edward (Robert Pattinson) és Bella (Kristen Stewart) veszélyes világába, ahol a vámpírok és az emberek nem férnek meg egymás mellett.

Egy újabb moziszékbe szögező alkotásra vártam, a festőien szép tájjal, helyszínekkel, titokzatos indiánokkal, izgalmas fordulatokkal és remek rockzenével megfűszerezett első film után, ám csalódnom kellett. A rézbőrű indiánok ki vannak pipálva, de a többi sajnos nem volt olyan jó, mint az Alkonyatban. A film elején rögtön sok-sok részt átugrott a rendező, az időt hányingerkeltő, lassan körbeforgó kamerázással és unalmas zenével töltötte ki, na meg Kristen

Stewart bamba arkifejlesztésével. Bella gyorsan összehaverkodott a rezervátumbeliekkel, Jacob titkát seperc alatt megfejtette, s ismét egy új mutáns csapat csapdájába esett. A vérfarkasok Bella oldalán álltak, súlyos összecsapásokba keveredtek a vérszívó vámpírokkal. Az izmosra gyúrt Taylor Lautner, aki Jacobot játszotta, vérfarkasi mivoltát erőltetett bakugrásokkal, meztelen felsőtestének a jelenetbe nem illő mutogatásával próbálta bizonyítani, ami még az

elkötelezett rajongókat is hatalmas vihogásra készítette, olyan nevetségesen voltak megrendezve ezek a jelenetek. Chris Weitz (a rendező) a legkomolyabb részt is képes volt úgy „megalkotni”, hogy a nézők fetrengtek a röhögéstől. Alice látomásában Bella vámpírként szalad Edward felé a mezőn, de körülbelül úgy, mint egy beszívott Jancsi és Juliska. Na, akkor már én sem nagyon tudtam visszafogni a könnyeim a nevetéstől. A film közben néha úgy éreztem, legszívesebben kimennék a teremből, olyan sok fölösleges dolog volt benne, párbeszéd szinte semmi.

A vége sem kínált semmi feszültséget, izgalmat, a leánykérés unalomba fulladt.

Az Újholdat leginkább a rajongóknak tudom ajánlani, akik mindenben meglátják a jót. Én egyedül csak a jól összeválo-

gatott színészeknek tudtam örülni, karaktereiket jól eltalálták, ám minden hiába, ha színészi képességeiket meg sem próbálták használni. Az első film rendezőjét unalmasnak, túl romantikusnak találták, az indoklás szerint ezért váltottak. Weitznek azonban nem sikerült megoldania a feladatot, egy még izgalmasabb, a vámpírromantikát visszaadó film helyett egy parodisztikus mozgó tablót sikerült összekontárolnia.

Remélem, a következő rész felül fogja múlni az Újholdat. Nem lesz nehéz.

Varga Dóra

*Alkonyat - Újhold
(The Twilight Saga: New Moon, 2009, 130')*

Rendezte: Chris Weitz

Szereplők:

Kristen Stewart, Robert Pattinson, Taylor Lautner

Vigyázz, harap!

Újhold, True Blood, Rémségek cirkusza. Vámpírok mindenhol, és ez csak a 2009-es lista! Ha el akarunk menni moziba, akkor nincs sok választásunk. Vámpíros vagy nem vámpíros filmet akarunk-e nézni, ezt kell először eldöntenünk. Ha könyvesboltban vagyunk, és esetleg valami más könyvet szeretnénk olvasni, akkor át kell törnünk a vámpíros könyvek kemény falát. Ha kezünkbe akad egy újság, vagy egy internetes hírportálra kerülünk, akkor biztos, hogy lesz legalább egy olyan cikk, ami vagy épp az Alkonyatról, Újholdról, vagy valami egyéb vámpíros filmről, könyvről szól.

Nem én vagyok az egyetlen, aki észrevette ezt a vámpírlázat. De mikor is kezdődhetett? Talán legegyszerűbb az Alkonyat bemutatására tenni az időpontot, 2008 őszére. Vagy esetleg előbb kezdődött ez az egész? Ott van például az Interjú a vámpírral, Brad Pitt főszereplésével, de ez mégsem túlságosan felkapott ma már. Való-

színűleg tényleg az Alkonyat film a kezdőpont. Azóta megbolondult mindenki, még a csapból is vérszívó sztorik folynak, és a – sajnos nem csak – kislányok el vannak ájulva a vámpírokat alakító színészek-től. De igazságos ez? – kérdezem én. Szerintem például az Alkonyat egyáltalán nem volt jó film, happy enddel végződő love storyból így is van elég. A könyv sokkal jobb volt, az legalább tetszett. Valamint ezekben a filmekben nincs semmi eredeti, mindig ugyanarra a pár megadott karakterre építenek. Kell egy rideg, helyes vámpírfiú, aki mindig megmenti a szegény, ártatlan, természetesen halandó lányt.

Nem ítélem el ezt a korszakot sem, a könyveket én is szeretem, valamint az új sorozatot, a True Bloodot is, de attól még kezd egy kicsit beszűkülni a filmek, sorozatok színvonala. Bizonyára ez is csak egy divat, most épp erre vevők az emberek. A lányok sikitva rohannak lesni Edwardot, a fiúk meg

tépik a hajukat, amiért minden nap hallaniuk kell, hogy mennyire helyes ez és ez a színész.

Valószínűleg ez a divat sem fog már sokáig tartani, minden elmúlik idővel. Lehet, hogy ez a vámpírláz egy kis ideig tovább tud gyökeret verni a mostani filmnézők szívében. Addig nekünk, akik még nem

estünk bele, vigyáznunk kell, hogy ne kapjon el a csapda, vagy egyszerűen csak beleesni, és sodródni az árral, türelmetlenül várni a következő vámpíros mozit, elmerülni a könyvekben, majd feléledni, amikor kivonul a vámpírláz. Szíve joga mindenkinek választani.

Verhás Georgina

Szigligeti Alkotóház

Az alkotóház az 1950-es években nyitotta meg kapuit írók, költők, zenészek és képzőművészek előtt. Nem messze van az Alkotóház a Balatontól, autóval öt perc, gyalog kevesebb, mint egy óra. Ide az emberek főleg pihenni, szórakozni, de dolgozni is járnak. Az évek haladtával a művészek távolabbi rokonai is elkezdtek járni erre a helyre, majd barátai is. Most már ott tartunk, hogy akárki bejelentkezhet és foglalhat szobát.

Az év java részében az itteni művészek alkotnak, nyáron pihennek, így nyáron az alkotás munkája ránk, vendégekre hárul. Szokás az alkotóházban,

hogy a turnusok után búcsúesteket tartanak, ide ugyanis turnusokban lehet jelentkezni. A turnus elején általában elhatározzák, hogy idén ne legyen búcsúest, aztán pár nap múlva: jó, legyen búcsúest, de csinálják a kicsik. A turnus vége felé pedig azt mondjuk: tegyünk vele egy próbát. A lányok előveszik ritmusérzéküket, a fiúk pedig elfogadják, hogy nekik ilyen nincs, de egy kis humorérzék kihúzza őket a slamasztikából. Egy nappal az előadás előtt, vagy akár az előadás napján döbbenünk csak rá, hogy milyen színes lett a műsor, és megint sikerült készíteni valami újat.

A hagyomány még a 90-es évek közepén indult, és azóta is folytatódik, és remélem, ha mi már végképp kiöregszünk, az utánunk jövő generációk is dol-

goznak majd azért, hogy a turnus utolsó napjának estéjén mindig legyen búcsúest.

Bátki Péter

Álmodozók

Az Álmodozók Bertolucci (szerintem) legjobb filmje, nosztalgizva festi le a 68-as Párizst, de ha valakit nem is érdekel a francia fiatalok lázongása, csak egy igazi filmélményre vágyik, annak is ajánlom.

Ahhoz, hogy valaki tényleg megértse ezt a filmet, tudnia kell néhány dolgot. Először is azt, hogy mi is az az új hullám. Ez egy, az 1950-es, 60-as években, a II. világháború után létrejövő, elsősorban az olasz neorealizmust követő filmirányzat. Az új filmnyelv meghatározó jellemzője a produceri filmmel ellentétben a szerzői film, ami annyit jelent, hogy a film rendezője és forgatókönyvírója ugyanaz. A francia újhullám fontosabb alkotói: Jean-Luc Godard, Jacques Rivette, Roger Vadim... (érdeemes megnézni ezen alkotók műveit is, mivel nagyon sok jó filmet készítették).

A filmtörténeti ismeretek mellett fontos tudnunk, mi is zajlott 1968-ban Párizsban. Minden diák az utcákon tiltakozott a francia oktatási rendszer és az egyre növekvő társadalmi különbségek ellen; ennek is nagy szerepe van ebben a filmben. Néhány érdekesebb szlo-

gen, amit a fiatalok az 50-es, 60-as években használtak – amikből talán valamennyire meg lehet érteni, miért is tüntettek az akkori filmimádók:

„– Engedd szabadjára a szennvedélyeket.

– A művészet után Isten is meghalt.

– Ne vesztegesd az időd, engedd meg magadat vágyaidnak.

– Le azzal a világgal, ahol a garancia arra, hogy nem halunk éhen, az, hogy beledöglünk az unalomba.” (forrás: *Lipstick Traces: A Secret History of the Twentieth Century*)

Talán ennyi épp elég ahhoz, hogy a filmet ne csak élvezzék, meg is értsék. Ez az alkotás talán a legjobban Szerb Antal Utas és holdvilágjára hasonlít. Az érzés, hogy a világon csak ők hárman vannak, akik számítanak, hogy a külső világot kizárják, és csak az ő filmfanatizmusuknak élnek, és lakásukban egy új világot

teremtene. E film segítségével egy kis kulturális tudást is nyerhetünk, mivel sok régebbi, fontos film rövid részletét láthatjuk, és a fiatalok beszélgetéseiből is sokat tanulhatunk. A három főszereplője e filmnek: a két francia testvér, Isabelle és Theo és az amerikai fiú, Matthew. A testvérpár szülei vidékre utaztak, így, bár még csak alig ismerik Matthew-t, meghívták, hogy lakjon velük. Hárman bezárkóznak a tágas, zezugos lakásba, és ott töltik minden idejüket. Beleláthatunk varázslatos életükbe, és talán egy kicsit mi is a filmben érez-

hetjük magunkat. Ha magáról a filmről írnék még, az már sok lenne, így már csak a saját véleményem maradt. Igazából azt, hogy miért tetszett ennyire, nem tudom elmondani, talán a hangulata miatt. Persze biztos vagyok benne, hogy ez nem mindenkinek jön be, de egy próbát biztosan megér. Én mindenképp ajánlom.

Csukás Borbála

*Álmodozók
(The Dreamers, 2003, 110')
Rendezte: Bernardo Bertolucci
Szereplők: Eva Green,
Louis Garrel, Michael Pitt*

CSI kiállítás

Ezer plakát hirdeti készségezen, különböző helyeken a városban, hogy november 7-én megérkezett Magyarországra a CSI kiállítás. Sokan, főleg akik szeretjük magát a sorozatot is, felkaptuk a fejünket, és eldöntöttük, hogy ezt meg szeretnénk nézni. November 15-én rávettem magam, hogy el is megyek megnézni. Előtte már egy héttel eldöntöttem, és utánaérdeklődtem a dolgoknak, mint például az árak stb.

Hát áraból többféle van, ugyanis ha hétköznap délelőtt 10-től délután 3-ig szeretnénk ellátogatni az interaktív kiállításra, akkor 1500 forintot kell fizetnünk a diákjegyért, du. 3-tól este 8-ig 1900-at, és ha hétvégén indulnánk nyomonzni, akkor 2500-at. A helyszín a Millenáris Park egyik épülete. A kiállítás elején megkapjuk

magát az ügyünket, amiből három különböző van. Ezek után indulhatunk. Először egy videofelvételről kapunk egy kis eligazítást, a videón még a sorozat fő karaktere, Gil Grissom is feltűnik. A videót követően indulhatunk eredeti, interaktív utunkra. A három tethely szinte egymás mellett helyezkedik el, annyit elárulha-

tok, az első egy autós helyszín, a második egy pincérnő halál-esete, a harmadik pedig egy csontváz a sivatagban. A külön-

böző eseteket három szín jelöli, amiket követve eljuthatunk a későbbiekhez, a további kiállítási helyszínekre. Elsőként meg

kell vizsgálnunk az ott látható nyomokat. A második helyszín az egyik labor. Az ügyünkhöz kapunk egy kérdőívet, és az alapján kell vizsgáloódnunk a laborokban, sok számítógép segítségével. A 2. laborban szintén ugyanez a feladat, és itt található a boncterem is, ahol egy videón kapjuk meg az információkat. Ha kitöltöttünk minden választ, akkor tovább-mehetünk a legutolsó terembe, ahol „jelentenünk kell Gris-

somnak”, vagyis egy számítógépbe be kell vinni a válasza-inkat, és megkapjuk a végered-ményünket. Ha jók voltunk, akár oklevelet is kérhetünk az e-mail címünkre, vagy kinyomtatathatjuk a CSI Shopban.

A kiállítás során a falakon folyamatosan érdekes információk kísérnek minket. Sok-sok plakát halmoz el bennünket valódi bűnügyi tényekkel, nyomozási módszerekkel, és van

egy-két tényfeltáró videó is a termék között.

Személy szerint érdekesnek találtam a kiállítást, főleg a fali plakátokkal, viszont hiányoltam valamiféle vezetést. Mindenki mehetett, amerre akart, összevissza a termekben, és még túl sokan is voltunk. A kérdések túlságosan egyszerűek voltak, szerintem abba is lehetett volna vinni több kíváncsiságot keltő dolgot, ha már a falakon sok-sok dolgot tudhat-

tunk meg, de mégsem kellett igazán felhasználnunk.

Azt tudnám tanácsolni azoknak, akik szeretnék megnézni, hogy inkább olyan napon, olyan időpontban menjenek, amikor olcsóbb, mert szerintem a kiállítás nem éri meg a hétvégi 2500 forintot, viszont 500-1000 forinttal kevesebbet megér. De ez csak egy vélemény.

Verhás Georgina

Horthy Miklós megítélése most és régen

Horthy Miklós 90 éve vonult be Budapestre, hogy rendet teremtsen a fővárosban. Novemberben erről emlékezett meg a mai magyar politika jobbszéle, és ha már aktuális, nekünk is illik cikket írni róla. De az ő életét és történetét leírni valószínűleg elég hosszadalmas lenne, így beszéljünk egy olyan témáról, amit az objektív történelem keretein belül nem feltétlenül hallhattok – arról, hogy a róla kialakult kép milyen volt régen és milyen ma.

Magyarország egyes embereiről hősként, más emberekről illetve népekről mint a megtestesült gonoszról szoktunk mindig beszélni. Nem kérdés ma senkinek, ha Kossuth vagy Széchenyi neve felemlítődik, hogy ők az ország hősei, akiknek köszönhetjük a függetlenségünket, demokráciánkat. A törökökről és a Habsburg császárokról pedig mindenki úgy beszél, mint a megtestesült gonoszokról, pedig a hősök is követtek el végzetes hibákat, és a törökök illetve a Habsburg császárok is sokat segítettek abban, hogy Magyarország felvirágozzon.

Horthy Miklós, uralkodása idején sem, és még ma sem tartozik abba a kategóriába, akít egyszerűen meg lehetne ítélni, és ennek számos oka lehet.

Horthyról a 20-as, 30-as években háromféle képet alakíthatott ki az átlagember. Azok, akik a keresztény-nemzeti oldalhoz tartoztak, magát a megváltót, az ország megmentőjét láthatták benne, aki véget vetett a vörösterrornak. Trianon

revízióján dolgozott, és bár eredményei ma már nem kezelhetőek, a Németországgal való együttműködés révén, a bécsi döntésekkel Felvidék és Erdély újra része lett Magyarországnak.

Azonban voltak olyanok is, akik ezt nem nézték jó szemmel. A kommunisták, a liberálisok illetve a demokraták, azaz akik nem voltak keresztény-nemzetiek, azok a fehérterrorral bizonygatták, hogy fővezérként ő is részese volt azoknak az eseteknek, ahol zsidókat gyilkoltak meg. Ugyanis a fehérterrorban nemcsak forradalmárokat, hanem zsidókat is megöltek, arra az általánosításra hivatkozva, hogy a kommunisták nagy része zsidó. Objektívan azt lehet mondani, hogy a fehérterrorban felelős, de annak mértéke vitatható.

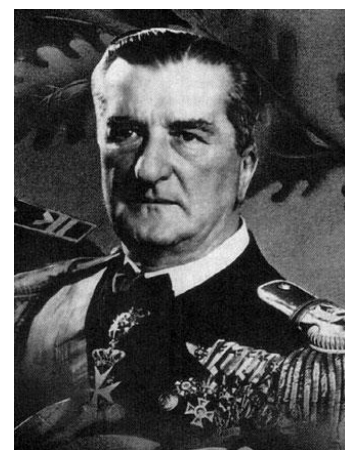
Volt még egy harmadik irányzat, a Habsburg-pártiak, felsőpolgárok, arisztokraták csoportosulása, akik egyszerűen csak felségárulónak titulálták Horthyt. Gyakorlatilag egy királyságot király nélkül működte-

tett, és ez nem tetszett nekik. Bár IV. Károly többször is próbált visszatérni a trónra, sikertelenül, ugyanis az antant és a kisantant Horthyt támogatta.

A második világháború után, a Rákosi-korszakban igencsak mozgolódnak kezdtek a marxista történészek, akik a Horthy-kultuszt akarták rombolni – felteszem, nem volt egyszerű dolguk, ugyanis 27 könyv készült Magyarország volt kormányzójáról hivatali idejében. Véreskezű katonai diktátornak titulálták, a Horthy-korszakról pedig annyit mondtak, hogy az az első pillanattól kezdve fasiszta volt, a legdurvább talán mégis az volt, hogy néhol „tömeggyilkos bandának” titulálták a Nemzeti Hadsereget.

Az 56-os forradalom leverése után már tárgyilagosabb képek születtek a történetírásban. Horthy megítélése semmilyen sem változott, csak némileg szebben fejezték ki magukat a történétírók: *„önállótlan, könnyen befolyásolható, környezete által irányított, szűk látókörű, a dolgozó osztályokkal szemben úri megvetést tanúsító, nyers katona volt”* – írta róla Ránki György.

A 80-as években is még eléggé rossz volt a megítélése, bár szinte semmi rosszindulat nem volt már a szövegekben, majd a rendszerváltás után, a mai

rendszerben két erős táborra osztódnak a Horthyval kapcsolatos vélemények. A jobboldal hősként tekint Horthyra, a baloldal pedig mint egy sok hibát elkövető, akár bűnösnek is nevezhető, de legalábbis ellentmondásos alakra.

Végezetül csak annyit mondanék, hogy Horthyt talán még egy pár évig nem lehet jól megítélni. Segített még egyszer utoljára Magyarországot régi területi pompáját megközelíteni a bécsi rendeletekkel, és követett el baklövéseket is – rengeteget. Viszont helyreállította az országban a gazdaságot, ha még növekedési pályára nem is feltétlenül állt abban a korszakában.

Halpern Bence Márk
(King Kong)

forrás: Wikipédia

Hanuka

Nemrég múlt karácsony, és ezzel együtt hanuka is. A hanuka egy zsidó ünnep, a fények ünnepe. Egy győzelemre emlékeznek ilyenkor: i.e. 2. században a görögök elfoglalták Jeruzsálemet, Zeusz szobrát állították a templomba, amivel megszentelték azt, és betiltották a tóra olvasását. Mivel a tiltott gyümölcs a legédesebb, a zsidók még inkább olvasták a tórát, és annak ellenére, hogy sokkal kevesebben voltak, mint a görögök, legyőzték őket. A makkabeusok Júda Mákábi vezetésével kitisztították és újraavatták a szentélyt. A hanuka a fények ünnepe nevet onnan kapta, hogy miután megtisztították a templomot, csak egy napra elegendő olajat találtak a szent gyertyatartó meggyújtásához, de az csodák csodájára nyolc napig égett. Ennek

emlékére gyűjtanak minden nap egyel több gyertyát a hanukkijában nyolc napon keresztül. Ezen az ünnepen kívül sok vallásban van, hogy az év legsötétebb napján fényes, boldog ünnepeket tartanak. Hiszen az embereknek szükségük van kis fényre a sötét, szomorú napokon. Sokan nevezik az ünnepet a zsidó karácsonynak, amiben van valami. Bár a hanuka sokáig nem egy családi ünnep volt, mint a karácsony, később, az 1890-es években elterjedt az ünnepi vacsora és a gyerekek megajándékozásának szokása. A zsidó polgárok akkoriban kezdtek karácsonyfát állítani és díszíteni, a gyerekeiket megajándékozni. Megtetszett nekik a szeretetnek ez a boldog ünnepe. A rabbik úgy akarták visszacsábítani őket a

hanukához, hogy azt is vonzóvá tették. Persze az antiszemita internetes portálokon olyat is lehet olvasni, hogy a hanuka nem is igazi ünnep, hanem a gonosz zsidók találták ki gyűlölettől fűtve, direkt a karácsony ellenében.

Szokták tőlem kérdezni néhanyan, hogy annak ellenére, hogy zsidó vagyok, tartjuk-e a karácsonyt is, és hogyan. Nálunk, ahogy sokaknál manapság, a karácsony nem a kereszténységről szól, hanem arról, hogy a család összegyűlik, jókedv van, vagy legalábbis annak kéne lennie, mindenki szeret mindenkét, megajándékozunk a másikat, és sok finomságot eszünk. Ennek a különleges hangulatát nem tudja pótolni sem a hanuka, sem semmilyen ünnep. Ugyanakkor a zsidó ünnepeket sem

azért tartom, mert vallásos vagyok. Nem vagyok vallásos, csak zsidó környezetben élek és éltem, ezt szoktam meg, ez tetszik. Ezeknek az ünnepeknek is van egy bájuk az én szememben. Ugyanúgy, ahogy annak, amikor hazaérek, és akárhányszor belépek a lakásba, érzem azt az illatot, amit egész életemben éreztem. Sokaknak ez az illat semmit nem mond, nekem meg az otthonomat jelenti. Ezért tartom én a zsidó ünnepeket.

Konrád Zsuzsi

The Script

Magyarországon még nem igazán ismertek, de az Egyesült Államokban és Nagy-Britanniában már rajongók tömkelege hallgatja őket. Zenéjükkel meghódítják az emberek szívét, őszinte, elgondolkodtató dalaik mindenkinek szólnak. Ők a Script, az ír együttes, akiket mindenkinek muszáj megismernie.

De vajon kiket is takar ez a név: *The Script*? Ismerkedjünk meg először tehát a tagokkal. Mindössze három srácról van szó, ők alkotják az együttest: *Danny O'Donoghue*, *Mark Sheehan* és *Glen Power*. Nem a szokott négyes vagy ötös felállítás, mégis elegendően vannak ahhoz, hogy világhírre tegyenek szert. Míg Danny elbűvöl mindannyiunkat hangjával, Mark gitározik, Glen dobol, a vokálért pedig mindketten felelősek. A 30-as éveik körül járnak már mindhárman, de belül örök gyerekek. Összeragasztanak minden összetört szívet, és megírják minden érző lelket.

Hogy megtudjuk, hogyan is jött létre a *Script*, kicsit vissza kell ugranunk az időben. Az egész egy klubban kezdődött, ahol Danny és Mark találkoztak még késő tizenéves korukban. A közös zenei érdeklődés hozta össze őket, mindketten rajjong-

tak az amerikai fekete zenéért. A tehetségüket hamar felfedezték. Később találkoztak *Glen*-nel, és azonnal megírtak három dalt együtt. Az együttes maga 2007 szeptemberében alakult meg.

Ebben az évben mutatták be első kislemezüket, a *We Cry*-t, a másodikat 2008-ban, ez volt a *Man Who Can't Be Moved*. Ezzel elkezdődtek a sorra halmozódó sikerek nemzetközi szinten. Ismertek lettek Európa több államában, és Anglia slágerlistáin legyőzték *Katy Perry I Kissed a Girl* című számát is. Nemsokára újabb kislemezek jelentek meg: a *Breakeven*, majd 2009-ben a *Talk You Down* és a *Before The Worst*. Ugyanebben az évben fedezték fel őket az Egyesült Államokban, és ekkor jelent meg első nagylemezük is, *The Script* címmel. Innen már egyenes út vezetett a sikerhez.

Jelenleg Dannyék Amerikában

„There's so much sad wanna flood the ocean
Were all in tears from the world exploding
Together we cry.” *The Script*

tartózkodnak, ugyanis turnéznak. Nemrég még a U2 előzenekaraként léptek fel, ma pedig már hatalmas sikerekkel kísérve utazzák be az Egyesült Államokat, és remélem, nemsokára ide is ellátogatnak, Európa szívébe. Sajnos Magyarországon még nincs nagy sikerük, nevüket alig ismerik, bár nemrég néhány magyar zenecsatorna játszotta a *The Man Who Can't Be Moved* című klipjüket.

Dannyék zenei stílusa az *indie rock*, azaz a rockzenének egy alternatívabb, szabadabb for-

mája. A lényege, hogy új hangzásokkal, érzelmekkel és elemekkel kísérletezik, és nem a közönség elvárásait követi (de mi épp ezért szeretjük őket). Dalaik elvesztett barátokról, szerelmekről szólnak, legtöbbször szomorú vagy legalábbis nem kifejezetten vidám, de egyáltalán nem lehangoló. Danny igazán szívből énekel, a legkedvesebb idézeteim az ő dalaiból vannak. Mindenkinek ajánlom!

Várhegyi Luca